

L'ORÉAL: EXPOSITOR MERCIIUM ET ARS MERCIIUM EXPONENDARUM

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 13

Illa vespera, ad tempus ipsum, ad inscriptionem datam perveni, et circiter viginti homines inveni eundem morem ac me sequentes — ibi ut discerent et ut, in fine, discederent cum testimonio praesentiae quod multis titulos et puncta significaret.

Primus dies orbis commendationum fuit — quis essemus, unde veniremus — et inter adstantes erat aliquis ex Standa, aliquis ex Upim, aliquis ex viis ferratis publicis, ex statione televisifica locali, opticus, pomarius, consultor negotiorum, procurator venditionum casei, et ego.

Mirabar in quid me immissem, sed iam solveram, et ut stultus putabam me in portam meam pilam misisse — saltem initio, antequam exspectarem ut viderem quomodo res procederent.

Tres erant magistri, duae mulieres et vir, mediae aetatis circiter triginta quinque annorum, cum experientia quae in curriculo vitae bene legitur sed non necessario veram peritiam significat.

Ex Amazon et LinkedIn conscripti erant, et iis magnae superbiae et dignitatis erat partem esse ambitus societatis multinationalis et dicere posse: hic docemus.

Secundo die tabulas PowerPoint proicere coeperunt — videbatur me in uno ex conventibus meis Gillette rursus esse — sed tranquillus mansi, statui primum intellegere, deinde iudicare.

Tertio die director quidam scholae advenit, et ei bonum visum est me seligere et coram omnibus interrogare, quasi me in angustias adducere conaretur — quamquam intellegere non poteram cur.

Praefectus fuerat apud BIC FRANCE, et Gillette omnesque qui cum ea coniuncti essent, directe vel aliter, contemnebat.

Quarto die rediit cum muliere, moderatrice summa societatis multinationalis quae scholam et cursus eius regebat. Ad mensam meam accessit, sellulam admovit et iuxta me consedit. Nihil dixit, tantum notas spectabat quas in libello meo scribebam — nihil nisi triangula, nullas veras notas.

Duo adhuc dies supererant ad cursum concludendum. Omnes laeti et alacres erant, et cum disputatio circum mensam ad me pervenit, rogaverunt quid sentirem.

Nihil, respondi, et tota aula conticuit.

Ultimo die subscribere debuimus ut res concluderentur et testimonia praesentiae acciperemus — verum diploma per cursum publicum adveniret — et postquam subscripsi, valedixi et discessi.

Ante ecclesiam constiti et intravi. Plena erat, missa celebrabatur, et cursus me aliquid docuerat quod nesciebam: veri magistri artis mercium exponendarum erant sacerdotes. Vendebant ita ut nemo umquam animadverteret, et periti erant eo ipso quod merces ne exponebant quidem.

Bonam pecuniam impenderam, cum satis fuisset historiam legere, ut pater meus suaserat. Qualis error, eum non audire.

Ferdinando